

[Frank Jensen]

periode på 30 måneder, hvorefter man skulle genoptjene dagpengereetten, til at have en 7-årig periode, hvor man kender sine rettigheder og sine betingelser. Det er her, de store forandringer for de ledige ligger.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg må gentage over for hr. Holger K. Nielsen: Vi er ikke løbet fra nogen aftale, CD står stadig væk bag det nationale kompromis. Men jeg må sige til hr. Holger K. Nielsen, at det er meget at forlange, at CD skal deponere sine fortolkninger af partiets EF-politik i hr. Holger K. Niensens lomme. Det er der ikke tale om, og det har der aldrig været tale om. CD har friheden til at fortolke det nationale kompromis, nøjagtig som vi ønsker, og vi har sagt før den danske folkeafstemning, hvordan vi opfatter det nationale kompromis.

Hr. Holger K. Nielsen må altså undskylde, at hans forsøg på at binde os alle sammen på mund og hånd, før aftalen blev indgået, blev afvist. Aftalen var klar, det eneste, der bandt, var, at man skulle have folkeafstemning, hvis de 4 særordninger skulle ophæves; og om al lyrikken er det klart, at her kunne partierne bag det nationale kompromis have forskellige fortolkninger af, hvordan man når det mål, der er skitseret i kompromiset. Hr. Holger K. Nielsen må altså undskylde, men vi er et selvstændigt parti. Tro det eller lad være!

Pia Kjærsgaard (FP):

Ved starten af dette folketingsår må jeg konstatere, at Danmark desværre hverken har den regering, som befolkningen fortjener eller ønsker. Og ikke nok med det. Vi har 24 ministre, der fører hver sin politik, og vi har også en regering, der er økonomisk uansvarlig, hvilket statsministerens åbningstale er et tydeligt bevis på.

Der var såmænd mange gode intentioner i åbningstalen. Problemet er bare, at alle løfterne ligger helt uden for realiteternes verden, og derfor må man næsten betragte talen som et fantasifoster, ja, vel noget i retning af en ønskeseddel til jul fra et barn, der ikke kan finde ud af, hvad tingene koster.

I åbningstalen lovede statsministeren guld og grønne skove. Der var faktisk ingen grænser for gaveboden, der omfatter elementer som

nedbringelse af ledigheden, børnepasningsgaranti, forbedrede forhold for de ældre, mere gang i efteruddannelsen og bedre miljøforhold. Mange nævnt, men ingen glemt – langt flere ting kunne nævnes, men de her er nok nogle af de vigtigste. Konsekvensen af dem er bare, at milliarderne vil rulle ud af statskassen. Hvem i alverden skal betale gildet? Skal der optages nye milliardlån i udlandet, eller har regeringen lumske bagtanker om at dreje skatteskruen endnu en gang, når det viser sig, at dens økonomiske politik ikke kan hænge sammen? Det vil jeg godt have et klart svar på.

Statsministerens åbningstale bar også i udpræget grad præg af desperation og en tilsyneladende naiv tro på, at regeringen bare kan tale sig ud af problemerne. Regeringen sætter de sørgelige rester af sin personlige prestige ind på, at der nok snart vil komme et eller andet opsving; det er jo lige om hjørnet – det har det været i mange år – og så skal det nok gå alt sammen. Imens lover regeringen befolkningen det ene efter det andet i et fattigt håb om at kunne overleve efter næste valg.

Hvis det værst tænkelige skulle ske, nemlig at vi har den samme statsminister ved juletid næste år, vil vælgerne blive præsenteret for regningen i form af øgede skatter og afgifter; det vil jeg godt garantere for. Det drejer sig derfor om at komme af med den nuværende, socialistisk ledede regering så hurtigt som muligt. Der vil desværre ikke ske det fald i ledigheden, som regeringen forventer; tværtimod vil der ske en stigning, fordi man pålægger det private erhvervsliv yderligere byrder. Det er utroligt, at regeringen ikke for længst har indset disse helt elementære ting. Men o.k., vi har stadig væk at gøre med en socialistisk ledet regering, og så kan man jo forvente sig hvad som helst.

Egentlig havde jeg håbet, at det var lykkedes for regeringens 3 små partier at få sat bare et enkelt eller to fingeraftryk på åbningstalen, men desværre brast håbet. Åbningstalen er renlivet socialdemokratisk politik, men det er vel også derfor, der nu igen er uenighed i regeringspartierne. Hele sommeren har vi oplevet stor ballade og uenighed i regeringen; det kunne man faktisk godt holde en hel tale om. Et alvorligt eksempel på uenigheden er udenrigsministerens sololøb i FN om Sikkerhedsrådets sammensætning. Her er udenrigsministeren på